

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. S.**, nar. „X“, státní příslušnost Kosovská republika, bytem „X“, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, adresa pro doručování poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-616/ZA-ZA11-K03-2016, E. č. „X“,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 11. 5. 2017 prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-616/ZA-ZA11-K03-2016, E. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval při vydání napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem a porušil ust. § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném ke konkrétním okolnostem případu, ust. § 50 odst. 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

najevo, ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalobou napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publ. pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) a čl. 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, publ. pod č. 120/1976 Sb. (dále jen (Mezinárodní pakt“), neboť žalobou napadeným rozhodnutím dochází k porušení mezinárodního závazku České republiky respektovat právo na soukromý a rodinný život, a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, publ. pod č. 104/1991 Sb. (dále jen „Úmluva o právech dítěte“), neboť žalobou napadené rozhodnutí není v nejlepším zájmu jeho nezletilého syna.

3. K tomu žalobce doplnil, že ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl obavu z toho, že v případě jeho návratu do země původu by mohl být zavražděn, jako jeho bratr v roce 2004. V jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2005 však správní orgán dospěl ke shodnému závěru jako v žalobou napadeném rozhodnutí, a to tak, že žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Žalobce připomněl, že v České republice žije jeho žena J., která je v současné době upoutaná na lůžko, a nezletilý syn A. Žalobce uvedl, že mu bylo v minulosti uděleno povolení k dlouhodobému pobytu, které mu však bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 5. 2016, č. j. OAM-1326-11/ZR-2014 zrušeno.
4. Žalobce se domnívá, že mu měla být udělena doplňková ochrana dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť existují důvodné obavy, že v případě jeho návratu do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v tom, že jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Především se závazkem vyplývajícím z povinnosti státu chránit soukromý a rodinný život každého jednotlivce, jak ukládá čl. 8 Úmluvy a čl. 17 mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že rodinné vazby žadatele o mezinárodní ochranu nemohou být důvodem udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na jeho rozsudky ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 35 a ze dne 2. 1. 2012, č. j. 6 Azs 35/2011 – 47. Žalobce poukázal na skutečnost, že Evropský soud pro lidská práva rozlišuje případný zásah do rodinného života cizince vzniklý jeho vycestováním oproti zásahu, k němuž dojde až po jeho návratu do země původu, a odkázal na rozsudky ESLP ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, č. 44599/98. K možnosti, že v určitých případech může dlouhodobý zákaz pobytu dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince, odkázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. Azs 46/2008 – 71 a ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28.
5. Žalobce připustil, že mu nebyl správními orgány České republiky uložen zákaz pobytu na jejím území, nicméně uvedl, že mu byl uložen zákaz vstupu na 5 let správním orgánem v Norsku a byl tak zapsán do Schengenského informačního systému. Žalobce byl a je primárním živitelem rodiny, i když za prací často jezdil do zahraničí. Argumentaci žalovaného ohledně neodkázání jeho rodiny na jeho každodenní či finanční pomoc, považuje za nevhodnou, neboť je přirozené, že pracoval-li v zahraničí, převzali péči o jeho manželku a syna další rodinní příslušníci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nedostatečně zabýval dopady neudělení mezinárodní ochrany a s tím související nutností vycestování žalobce na život jeho nezletilého syna. Žalobce se domnívá, že argumentace žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí dopadá na situace, kdy dojde v rodině k domácímu násilí na dítěti. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015 – 56 a ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011 – 54 a dále na nález Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. II. ÚS 19/16. Žalovaný podle žalobce pochybil, když se v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval otázkou, zda neudělení doplňkové ochrany a jeho následná povinnost opustit území České republiky s nemožností se několik let na její území zpět vrátit, bude v nejlepším zájmu nezletilého syna žalobce.
7. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu, neboť námitky žalobce neprokazují, že by porušil jakékoliv ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný na základě vyhodnocení skutkového děje dle výsledku žalobce a dalších podkladů pro vydání rozhodnutí, jež jsou součástí správního spisu, dospěl k závěru, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by jeho vycestování představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, ani že by představovalo hrozbu vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se zásahu do rodinného a soukromého života cizinců. Zejména poukázal na rozsudky ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 96 a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65. Žalovaný připomněl, že otázka zásahu do rodinného a soukromého života cizinců je řešena zejména v řízení o správním vyhoštění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen (zákon o pobytu cizinců“). V této souvislosti žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 – 19. Žalovaný připomněl, že otázkou nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce se zabýval na stranách 11 – 12 žalobou napadeného rozhodnutí a dále poukázal na skutečnost, že k porušení čl. 8 Úmluvy by došlo v případě, že by byl znemožněn rodinný a soukromý život žalobce v jeho zemi původu, jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71.
8. Závěrem žalovaný poznamenal, že nelze přehlédnout skutečnost, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až za situace, kdy mu bylo zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu v České republice, a odkázal na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2011, sp. zn. 4 Az 9/2010.
9. V replice žalobce zrekapituloval vyjádření žalovaného na žalobu a zároveň uvedl, že s jeho argumentací nesouhlasí. Žalobce je přesvědčen o tom, že jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, přičemž odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 1. 2012, sp. zn. 6 Azs 35/2011. Žalobce připomněl, že ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu jde nad rámec kvalifikační směrnice, což je úmyslem zákonodárce, neboť institut doplňkové ochrany nahrazuje v plné šíři institut překážek vycestování. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval dvěma možnými zásahy do práva na respektování soukromého a rodinného života. Žalobce si je vědom, že primární ochranu rodinnému životu cizince poskytuje ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně bude-li nucen z České republiky vycestovat, bude mu na území Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

České republiky znemožněn návrat kvůli zápisu v Schengenském informačním systému. Závěrem žalobce zopakoval, že se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, a to i s ohledem na nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života jeho rodinných příslušníků.

10. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť žalobce i žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 13. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu soud zjistil, že žalobce užíval jiná jména a příjmení, používal falešné doklady, ale je to už dávno a falešné identity si nepamatuje. Žalobce je albánské národnosti, islámského náboženského přesvědčení a je schopen se dorozumět albánsky, česky německy a trochu anglicky. V minulosti byl členem strany Demokratického svazu Kosova. V roce 1999 ukončil veškeré politické aktivity. Je ženatý s občankou České republiky, která i s jejích nezletilým synem (rok narození 2005) žije v Rumburku. Do České republiky přicestoval naposledy v roce 2008 vlastním automobilem. Cestovala s ním manželka i syn. V rámci EU žalobce pobýval v Dánsku, Norsku, Německu a Rakousku, kam cestoval za prací. O mezinárodní ochranu žádal neúspěšně v České republice v roce 2005 a dále v Německu a Norsku, avšak nepamatuje si kdy. Žalobce nemá žádné zdravotní problémy až na potíže s nohou, což byla reakce na infuzi. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je ženatý a na území České republiky má nezletilého syna. Jeho manželka je nepohyblivá a o syna se nemá, kdo postarat, kromě dědečka. Dalším důvodem je to, že nemůže žít v Kosovu z důvodu obavy o svůj život, neboť v roce 2004 mu zabili bratra a v roce 2008 po něm policie chtěla, aby se stal součástí partaje, pracoval pro ně a hovořil o zabití politiků. Dodnes neví, proč byl jeho bratr zabit, neměl totiž s nikým problémy. Žalobce uvedl, že má strach a někdo mu rozbil auto a okna.
14. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který se uskutečnil dne 18. 7. 2016, žalobce uvedl, že na území České republiky měl povolený trvalý pobyt. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Když pracoval u ochranky, přišla Policie ČR a vzali mu průkaz. Právník mu následně sdělil, že mu ho už nevrátí, protože jeho pobyt byl zrušen. Nikdo mu nevysvětlil, proč mu povolení k pobytu zrušili. Domnívá se, že s tím má společného jeho cesta do Dánska s kamarádem asi před 3 – 4 lety, kdy si jeho kamarád omylem vzal jeho bundu a přešel nelegálně z Dánska do Švédska. Na cestě zpět ho zastavila dánská policie a on měl kamarádovi doklady. Jeho manžela z Česka zařídila, že mu jeho doklady kamarád poslal zpět. Při propuštění mu řekli, že nemá zákaz pobývat v Dánsku. Po třech měsících žil v Norsku, kde si našel práci i bydlení, avšak zadržela ho policie a dostal zákaz na 5 let, který by mu měl po roce a půl již vypršet. Nikdo mu však nic nevysvětlil, ani když obdržel výjezdní příkaz. Proto nevěděl, že na základě výjezdního příkazu musí vycestovat, nikdo mu to nevysvětlil. Společnou domácnost sdílí spolu s manželkou a synem v Rumburku v bytě 2 + 1. Majitelem bytu je kamarád manželky, byt mají pronajatý. Poslední dobou se živil prací v Rakousku, a to načerno, dále pracoval v Břeclavi, Mladé Boleslavi a Kadani. Jeho manželka je nepohyblivá již rok. Její diagnóza je vodnatost z důvodu obezity, když musí na kontrolu k lékaři, tak ji nakládají hasiči. Měla potíže i donosit jejich syna, který se narodil předčasně císařským řezem. Před tím, než ulehla na lůžko a stala se nepohyblivou, se o syna starala sama. Za situace, kdy se žalobce nenachází doma, jí se synem pomáhají její otec a bratr. Žalobce je v rodném listu zapsán jako otec a s manželkou komunikují česky. Služeb tlumočnicka při pohovoru využil, neboť mu to nabídli. Některé věci by neuměl sám vysvětlit. Na chodu domácnosti se žalobce podílí tak, že rodinu finančně zajišťuje, když má práci. Práci mívá jednorázově. Jeho manželka pobírá sociální dávky. Když mají finanční potíže, pomáhá jim jeho rodina z Kosova. K popisu vztahu se synem uvedl, že jeden bez druhého nemohou žít. Když spolu nejsou, syn mu neustále volá a ptá se, kdy přijde domů. Žalobce je ten, který synovi zkrášluje život. V Kosovu sdílel společnou domácnost s bratrem, jeho manželkou a svojí matkou. Jeho otec již nežije. Jeho rodina byla vždy vzdělaná a proti Srbům. Do Kosova se nemůže vrátit, protože v roce 2008 ho předvolali k soudu v Prištině. Říkali, že je důležitá osoba, která může objasnit některé vraždy. Nespolupracoval, protože tamějšímu justičnímu systému nevěří. Nemohli mu dát žádné záruky. Odmítl i účast v politických stranách AK – „Budoucnost Kosova“, PDK – „Demokratická strana Kosova“ a v Demokratickém svazu Kosova, které si jej zavolali do svých sídel. Jejich členové se bojí, že by mohl vypovídat proti nim. V roce 1997 – 1999 totiž pomáhal některým politikům překračovat hranice z Kosova do Albánie. Byl členem Demokratického svazu Kosova. Albánská komunita komunikovala s jeho manželkou. Řekla jim, že je ve vězení. Manželka o ničem neví, nechce jí přidělovat starosti, ale strach o rodinu má pořád. Na Kosovské úřady se nemůže obrátit se žádostí o pomoc, neboť tamní policie tenkrát nepomohla zachránit jeho unesenou švagrovou spolu s dětmi. Stalo se to po zavraždění jeho bratra. Jeho rodina pak musela zaplatit velkou sumu, aby je pustili do Švédska, kde získali azyl. Žalobce uvedl, že nemá možnost přestěhovat se v rámci Kosova jinam, neboť Kosovo je malá země. K tomu doplnil, že i svou současný pas si vyřizoval ve Vídni na ambasádě, neboť i na velvyslanectví věděli, že nemůže odjet do Kosova a zařídit si nový cestovní doklad v zemi původu. V současné době v Kosovu jeho bratrovi nevyhrožují, neboť nebyl členem UCK ani nebyl ve straně. Jeho matkou se také nezabývají, neboť je skoro 90 let stará. Někdy se jí na žalobce vyptávají. Kdyby navštívil Kosovo, pak by mu vyhrožovali přímo a byl by ohrožen jeho život. Nyní má proběhnout soud s politiky, kteří působili za války. USA tlačí na jejich odsouzení. Kdyby vypovídal u soudu, mohli by mu unést syna nebo zabít jeho druhého bratra. Hlavní politické strany v Kosovu se totiž podílejí na pašování drog, zbraní a lidí přes hranice. Nechtějí, aby se to Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dostalo na veřejnost. Na podporu svých tvrzení žalobce přeložil originál novinového článku „NGA PUSIA, ME ARMË ZJARRI, NË FSHATIN MAZNIK, U VRA A. S.“ a kopii novinového článku „A. S. u varros në kompleksin memorial Dëshmoret e Kombit në Glllogjan“.

15. Součástí spisového materiálu je dále dodatek č. 4 k nájemní smlouvě ze dne 1. 7. 2016 a zpráva ze šetření Odboru sociálních věcí a zdravotnictví Městského úřadu Rumburk ze dne 4. 11. 2016, dle níž manželé vedou společnou domácnost a podílejí se společně na výchově jejich syna.
16. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal spisový materiál k předchozí žádosti o mezinárodní ochranu (sp. zn. OAM-498/VL-10-2005), informace z CIS – TDU ze dne 11. 1. 2017, zprávu Velvyslanectví České republiky v Budapešti ze dne 22. 6. 2007, č. j. 676/2007-BUDKO, zprávu Policejního prezidia České republiky ze dne 12. 2. 2008, č. j. PPR-24875/MPS-2008-SIR-CZ-281950/2007-PF, zprávu Služby cizinecké policie ze dne 19. 1. 2010, č. j. CPUL-144-4/ČJ-2010-0464PR, protokol Policie České republiky ze dne 29. 3. 2007, č. j. SCPP-00239/UL-8-CI-2007, rozhodnutí ze dne 1. 8. 2014, č. j. OAM-1326-11/ZR-2014, rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 5. 2016, č. j. MV-140051-11/SO-2014, hodnocení Kosova jako bezpečné země původu z dubna 2016, zprávu Generálního tajemníka o Prozatímní správní misi Organizace spojených národů v Kosovu, Rada bezpečnosti OSN ze dne 29. 4. 2016, č. S/2016/407 a informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi – Kosovo, stav k listopadu 2016.
17. Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
18. Dle odst. 2 písm. d) téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje: pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem a žalobou napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil.
20. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem v samotné žádosti o udělení azylu, v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobcem doloženými novinovými články a spisovým materiálem z předchozího správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany z roku 2005. Z uvedených listin je zřejmé, že žádost žalobce o azyl je snahou o legalizaci pobytu na území České republiky, a to z rodinných důvodů, a dále z obavy jeho život. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal informace ze systému CIS – TDU, zprávu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Velvyslanectví České republiky v Budapešti, zprávu Policejního prezidia České republiky, zprávu Služby cizinecké policie, zprávu o hodnocení Kosova jako bezpečné země původu, zprávu Generálního tajemníka o Prozatímní správní misi Organizace spojených národů v Kosovu a informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci v zemi – Kosovo. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje.

21. Soud v rámci posuzování této námitky neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu. Zjištěný skutkový stav je však nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, přihlédl k podkladům doložených žalobcem, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel, čímž své rozhodnutí patřičně odůvodnil. O dostatečném odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí svědčí i jeho rozsah, jenž činí 13 stran. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav za dostatečný a z uvedeného důvodu považuje žalobcem vznesenou námitku za nedůvodnou.
22. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u něj nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu do Kosova vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Kosově, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany kosovských státních orgánů nehrozí. Co se týče poukazu na vyhrožování, soud konstatuje, že žalobce nikdy nevyhledal ochranu ze strany státních orgánů ani nikterak nedoložil, že by mu tato ochrana byla odeprána. Kosovo je považováno za bezpečnou zemi původu a není zemí, ve které by obecně a soustavně docházelo k pronásledování, mučení nebo nelidskému zacházení. Dokonce je považováno za potenciální kandidátskou zemi Evropské unie. S touto skutečností koresponduje i fakt, že příbuzní žalobce stále pobývají v zemi původu bez hrozby jakéhokoliv nebezpečí.
23. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech v Kosově, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zákonu o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by kosovskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

24. Žalobce konkrétně namítl, že jeho vycestování brání smluvní závazek České republiky na ochraně práva na respektování rodinného a soukromého života, jakož i práva dítěte, protože se žalobce domnívá, že jsou zde dány důvody pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce v případné nutnosti vycestovat z území České republiky shledává závažnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce v odůvodnění žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné specifické důvody pro udělení doplňkové ochrany, a proto je třeba vycházet z obecných důvodů uvedených v této žádosti. Žalobce toliko uvedl, že chce na území České republiky zůstat s manželkou a nezletilým synem.
25. S ohledem na uvedené skutečnosti je proto nezbytné posoudit, zda rodinné vztahy žalobce na území České republiky mohou založit důvod pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu, a tedy zda tvrzená hrozba vážné újmy spadá pod ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když žalobce v tomto směru v žalobě zejména poukazuje na čl. 8 Úmluvy, čl. 17 Mezinárodního paktu a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.
26. Otázka toho, jaké situace mohou vytvářet rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ust. § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, již byla řešena např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007 (dostupný na www.nssoud.cz), kde bylo ve vazbě na starší judikaturu, zabývající se právě namítaným porušením článku 8 Úmluvy a posuzující je pohledem dřívějšího znění ust. § 91 zákona o azylu, konstatováno: „Jakkoli ovšem nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, jak bylo zmíněno výše, v otázce, která je řešena v nyní posuzovaném případě tuto shodu shledat lze, neboť jak § 91 dřívějšího znění, tak § 14a nynějšího znění zákona o azylu označoval rozpor s mezinárodními závazky ČR za jednu z alternativ vedoucí k udělení jimi upravovaného režimu ochrany. Ve znění zákona o azylu před účinností novely č. 165/2006 Sb. by tak rozpor vycestování cizince s mezinárodními závazky vedl ke shledání překážky vycestování podle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nyní by tato skutečnost byla považována za vážnou újmu ve smyslu jeho § 14a odst. 2 písm. d). Z toho důvodu lze na tuto situaci aplikovat právní názory vyslovené tímto soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému ustanovení § 91 zákona o azylu. Ten přitom k výkladu toho, co je možno chápat za rozpor s mezinárodními závazky ČR podle tohoto ustanovení, uvedl ve svém rozsudku ze dne 9. 5. 2006, sp. zn. 2 Azs 177/2005 (publ. na www.nssoud.cz), v reakci na argumentaci údajným porušením článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb., dále jen „Evropská úmluva“) rozdělením stěžovatelovy rodiny v případě jeho vycestování toto: „Není ani namístě zcela přeformulovávat a obcházet smysl institutu překážky vycestování poukazem na ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy na rozpor vydání žadatele o azyl s mezinárodními závazky. Tyto mezinárodní závazky totiž nemohou být jakékoliv povahy, ale musejí se vztahovat k samotné zásadě non-refoulement, tedy k objektivní hrozbě výše vyjmenovaných skutečností, a nemohou vykročit ze systematiky a smyslu tohoto ustanovení, jak navrhuje stěžovatel. Jistě by nebylo dostatečným důvodem pro shledání překážky vycestování Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.“

například ani to, pokud by se žadatel o azyl během svého pobytu v ČR zabýval dovozem zboží z jiné členské země Evropské unie, takže jeho vypovězení do země původu by mohlo uškodit volnému pohybu zboží jako jednomu ze základních mezinárodních závazků ČR plynoucích z jejího členství v Evropské unii. Tímto pohledem je třeba vnímat také stěžovatelem citovaný čl. 8 Evropské úmluvy.“ Již z tohoto judikátu tak jednoznačně plyne, že rodinné vazby v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu.

27. V tomto ohledu soud dále doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, na který ostatně odkazoval i sám žalobce, uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců. Je třeba zdůraznit, že žalobou napadené rozhodnutí samo o sobě cizinci neukládá povinnost opustit území České republiky, pouze deklaruje, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro přiznání mezinárodní ochrany.
28. Účelem Mezinárodního paktu je zajištění svobody občanských a politických práv. Čl. 17 mezinárodního paktu je zaměřen na narušování soukromého života. Nicméně je nepochybné, že každým státem jsou zajištěny prostředky, které mohou omezit právo na soukromý a rodinný život a které nejsou a nemohou být považovány za porušení lidských práv či mezinárodních závazků smluvních států. Na tomto místě soud poukazuje zejména na situace, kdy lze za zákonných podmínek přistoupit k omezení osobní svobody osob, uskutečnit prohlídku jejich obydlí či čist jejich poštu. Soud se tak neztotožňuje s názorem žalobce, že v předmětném případě došlo k porušení čl. 17 Mezinárodního paktu.
29. Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.
30. S ohledem na shora uvedené je nutné posoudit, zda se v této konkrétní věci nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, www.nssoud.cz).
31. Po prostudování dané věci se soud ztotožňuje s názorem žalovaného, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobce z území České republiky nemůže představovat Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

závažnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud při této úvaze vyšel zejména ze skutečnosti, že žalobci byl zrušen trvalý pobyt na území České republiky, neboť bylo zjištěno, že žalobce má záznam v schengenském informačním systému jako osoba se zákazem vstupu do schengenského prostoru, který do systému vložily orgány Finska, Norska a Dánska, a dále ze skutečnosti, že strávil-li pracovně delší časový úsek mimo území České republiky, tak po dobu jeho nepřítomnosti bylo i nadále postaráno o jeho nezletilého syna, a to primárně rodinou jeho matky. Soud při této úvaze vyšel zejména ze samotného tvrzení žalobce, že od doby, kdy je jeho manželka upoutaná na lůžko, pobírá dávky státní sociální podpory a s péčí o syna jí pomáhají její otec (dědeček jeho nezletilého syna) a její bratr (strýc jeho nezletilého syna). Dle soudu z této skutečnosti jednoznačně vyplývá, že manželka žalobce, její otec a její bratr by byli schopni se o nezletilého syna nadále v případě nepřítomnosti žalobce v České republice postarat, a to i z hlediska finančního s ohledem na zmíněné pobírání sociálních dávek. Nejedná se tak o situaci, že by manželka žalobce žila s jejich nezletilým synem ve společné domácnosti a byli odkázáni na příjem žalobce.

32. Podstatnou okolností je v tomto ohledu taktéž skutečnost, že žalobce již dříve trávil často delší období mimo domov, neboť sám uvedl, že si po třech měsících, kdy byl zadržen v Dánsku, sehnal v Norsku byt i zaměstnání. Případná nutnost vycestování žalobce do země jeho původu z důvodu zrušení povolení k trvalému pobytu, nikterak neznámá, že by si žalobce po návratu do Kosova a uplynutí doby uděleného zákazu (vyprší dne 28. 9. 2018) nemohl požádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona o pobytu cizinců.
33. V návaznosti na právě predestinované je zřejmé, že případné nezbytné vycestování žalobce z území České republiky nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jinak řečeno – případné vycestování žalobce neshledává soud v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když to nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobce. Případné kontakty s manželkou a nezletilým synem, pokud by setrvali na území České republiky, proto za stávající situace nemohou být vyloučeny. Navíc nelze přehlédnout, že prostřednictvím komunikačních prostředků na dálku komunikovali i za situace, kdy byl žalobce dlouhodobě mimo území České republiky. Soud tento svůj závěr opírá též i o to, že se žalovaný při svém rozhodování řádně vypořádal se skutečnostmi, jež v azylovém řízení vyšly najevo, když rovněž dostatečně zkoumal i všechny ostatní okolnosti, které mohly být pro jeho rozhodnutí významné.
34. Argumentaci žalovaného čl. 9 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte soud nepovažuje za rozdílnou od žalobce za scestnou. Zároveň odůvodnění žalovaného není dle názoru soudu v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, neboť soudem není rozhodováno o zbavení rodičovské zodpovědnosti a žalobci a jeho nezletilému synovi není znemožněno shledání v zemi původu žalobce, a tedy mimo schengenský prostor. Na tomto místě soud opakovaně zdůrazňuje, že i předchozí období žili žalobce a jeho nezletilý syn v odloučení, když žalobce dlouhodobě pracoval mimo území České republiky, a komunikovali spolu pomocí komunikačních prostředků na dálku.
35. Lze proto uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

azylu ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Pokud řádně posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, bylo takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když žalobce ani ve správním řízení netvrdil, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod (naopak uvedl, že již není členem žádné politické strany), nepociťoval ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, nebylo zjištěno, že by byl příbuzným osoby, jíž byl azyl udělen, a neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný neposkytl žalobci mezinárodní ochranu v souladu s platnou právní úpravou. S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud i tuto námitku žalobce jako zcela nedůvodnou.

36. Závěrem soud musí zdůraznit, že institut mezinárodní ochrany svou podstatou slouží zcela jiným účelům než prosté legalizaci pobytu cizinců, kteří prostě nechtějí opustit území České republiky, za situace, kdy v zemi původu jim nehrozí pronásledování či hrozba vážné újmy. V případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu institutů, které mu poskytuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Tuto speciální úpravu pak nelze obcházet prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud cizinec vlastní vinou přestal splňovat podmínky pro pobyt cizince na území České republiky, nelze v tom v žádném případě spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky.
37. Závěrem soud konstatuje, že žalobce žádné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany neprokázal. S ohledem na tyto skutečnosti proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a výrokem ad I. rozsudku ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
38. Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. ledna 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)